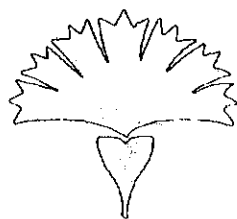

η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ του Α.Σ.Κ.Ε.

αρ. φύλλου 105

Δούλιος 2005

Γραφεία : Τζώρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 106 77,
τηλ. 210-3822315, fax 210-3819887 e-mail aske@mailbox.gr , ιστοσελίδα www.aske.gr

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ, ΑΜΗΧΑΝΙΑ ΣΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Το πολιτικό πεδίο σιγά σιγά αποκαλύπτεται. Η κυβερνητική πολιτική ξεδιπλώνεται και οι στόχοι της, όπου υπάρχουν, γίνονται εμφανείς. Τα γραμμάτια οφειλών για την επικράτηση της ΝΔ ξεπληρώνονται με την εφαρμογή των δηλωμένων προεκλογικά προγραμμάτων (π.χ. ιδιωτικοποιήσεις) όσο και των αδήλωτων, λόγω πολιτικού κόστους, προθέσεων, όπως η αφαιμάξη των ασθενέστερων και η ενδυνάμωση των ισχυρών. Και ταυτόχρονα γίνεται φανερή η έλλειψη πολιτικής στους τομείς όπου δεν μπορούν πλέον να λειτουργήσουν αποτελεσματικά οι αυτόματοι πιλότοι, όπως στην αντιμετώπιση των εθνικών θεμάτων. Γενικότερα η κυβέρνηση «δραστηριοποιείται» πλέον έντονα, ανακτά πλήρη πρωτοβουλία σε όλα τα πεδία και, έτσι, αναμένεται ένα θερμό καλοκαίρι, με απόντες τους πολίτες στα μπάνια τους, συμμορφούμενη πλήρως στις εντολές των Βρυξελλών.

Γενική επίθεση στο εσωτερικό μέτωπο

Οργανισμός νομοθετικών ρυθμίσεων θα επικρατήσει το καλοκαίρι, ώστε να έχουν ανοίξει όλα τα επώδυνα μέτωπα και να επιχειρηθεί κάποιο κλείσιμο το Σεπτέμβρη στην έκθεση της Θεσσαλονίκης με κάποια καλά λόγια και «ευνοϊκές» (συνέχεια στη σελ.4)

ΣΕ ΒΑΘΙΑ ΚΡΙΣΗ Η Ε.Ε.

Να αποχωρήσει τάχιιστα η Ελλάδα

Μέχρι πριν λίγους μήνες η Ε.Ε. φάνταζε σαν μια αδιαμφισβήτητη πραγματικότητα, όλοι όφειλαν να αποδεχτούν την ύπαρξή της και την πολιτική της και με τον «αυτόματο πιλότο» προχωρούσε συνεχώς προς τη διεύρυνσή της («όλοι παρακαλάνε να μπουν») και την εμβάθυνσή της (δηλ. προς την απόσπαση συνεχώς περισσότερων αρμοδιοτήτων από τις εθνικές εξουσίες). Τουλάχιστον αυτή την εικόνα έδιναν τα ΜΜΕ, οι πολιτικοί και γενικά όσοι διαμορφώνουν την κοινή γνώμη στην Ελλάδα, εικόνα που αποδεχόταν ο μέσος Έλληνας πολίτης, όχι γιατί έτρεφε ποτέ αισθήματα συμπάθειας προς τη Δύση, αλλά μάλλον γιατί φοβόταν μήπως χάσει το «βόλεμά» του (που ήδη το έχασε) και μπει σε περιπέτειες!

Δυο δημοψηφίσματα, στη Γαλλία στις 29/5/05 και την Ολλανδία στις 1/6/05 και μια Σύνοδος Κορυφής 16-17/6/05 άρκεσαν για να διαλυθεί ο μύθος και να αποδειχτεί πόσο σαθρό είναι το οικοδόμημα.

Τα δημοψηφίσματα σε Γαλλία και Ολλανδία

Τα δημοψηφίσματα στη Γαλλία και την Ολλανδία αποφασίστηκαν γιατί οι (τότε) δημοσκοπήσεις έδειχναν μια άνετη επικράτηση του ΝΑΙ. (συνέχεια στη σελ.8)

ΤΕΛΙΚΑ ΑΛΛΟΙ ΗΤΑΝ ΟΙ «ΝΤΑΒΑΤΖΗΔΕΣ»

Δεν ήταν λοιπόν οι 5 «νταβατζήδες» αυτοί που όλοι νομίζανε, αλλά οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα μαζί με τον ελληνικό λαό, που θα αναλάβει τα βάρη της «μεταρρύθμισης». Αυτούς τελικά υπέδειξε η Κομισιόν και η λοιπή γραφειοκρατία των Βρυξελλών ως θύματα του «βασικού μετόχου», όταν ο Καραμανλής φοβούμενος μην τον απομακρύνουν από την κυβέρνηση αποφάσισε να αποδέχεται πλέον κάθε απαίτηση της ΕΕ και των ΗΠΑ. Πάει και ο «μεσαιός χώρος».

Η αρχή από τον ΟΤΕ

Η αρχή έγινε από τον ΟΤΕ όπου ο ή οι υποψήφιοι αγοραστές (η ισπανική Telefonica, η γερμανική Deutsche Telecom κ.λ.π.) απαίτησαν μείωση προσωπικού κατά τουλάχιστον 5.000. Έτσι με τη σύμφωνη γνώμη του ΠΑΣΟΚ (όπως το εννοούμε σήμερα) συμφώνησαν σκανδαλωδώς μέσω συλλογικής σύμβασης την εθελούσια έξοδο στελεχιακού δυναμικού ηλικίας από 42 ετών και άνω με πληρωμένες όλες τις αποδοχές, υψηλά εφ' άπαξ και συντάξεις, που έχουν κόστος (όπως λένε) 1,5 δις ευρώ, εκ των οποίων (συνέχεια στη σελ. 2)

ΤΕΛΙΚΑ ΑΛΛΟΙ ΗΤΑΝ ΟΙ «ΝΤΑΒΑΤΖΗΔΕΣ»

(συνέχεια από τη σελ. 1)

(όπως λένε πάλι) το κράτος (δηλ. όλοι μας) θα δώσει τα 290 εκ. ευρώ, δηλ. το 4% της συμμετοχής του στον ΟΤΕ. Τα υπόλοιπα, δηλ. τα 1,2 δις (λένε) θα τα δώσει ο ΟΤΕ.

Προφανώς παραπλανούν τον ελληνικό λαό, αφού τον ΟΤΕ τον έχουν ιδιωτικοποιήσει και ούτε οι μέτοχοι ούτε βεβαίως οι υποψήφιοι αγοραστές είναι διατεθειμένοι να πληρώσουν, πόσο μάλλον να δεχθούν μείωση των περιουσιακών του στοιχείων με την ανάληψη αυτών των βαρών. Το ασφαλιστικό ταμείο του προσωπικού του ΟΤΕ, το ΤΑΠΟΤΕ, είναι ήδη ελλειμματικό και με την προσθήκη τόσο μεγάλου αριθμού συνταξιούχων θα αδυνατεί να πληρώσει. Άμα κατακαθίσει ο κουρνιαχτός, αργότερα, έχουν σκοπό αυτό το κόστος να το μετακυλίσουν στο κράτος, δηλ. στον ελληνικό λαό. Επιπλέον οι συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ στον ΟΤΕ, αφού χρύσωσαν το χάπι με τις παχυλές παροχές της εθελουσίας εξόδου, με την ίδια συλλογική σύμβαση συμφώνησαν, παρά κάθε έννοια ηθικής, σ' αυτό που ήταν από την αρχή ο στόχος δηλ. οι μελλοντικοί εργαζόμενοι να μπορούν να απολύονται οποτεδήποτε, ουσιαστικά με διευθυντικό δικαίωμα, ώστε να τους παραλάβουν οι νέοι αγοραστές. Η Κομισιόν, αυτός ο κέρβερους του «ανόθευτου ανταγωνισμού», λαλίστατη με το βασικό μέτοχο, τώρα σιωπά. Το πράγμα ευνοεί τις δικές της εταιρείες.

Με περισσό θράσος ισχυρίζεται η κυβέρνηση και πιο ψιθυριστά οι «αντικρατιστές» του ΠΑΣΟΚ ότι αυτά είναι αναπόφευκτα για την ανάπτυξη της χώρας. Δηλ. είναι κατ' αυτούς ανάπτυξη να δανεισθεί η χώρα ακόμη 1,5 δις ευρώ, για να συνταξιοδοτηθεί το ένα τρίτο του προσωπικού, του πιο έμπειρου και στην πιο παραγωγική ηλικία, σ' έναν ΟΤΕ που τον έχουν λεηλατήσει κατ' εξακολούθηση.

Ο Κόκκαλης ωθούσε τον ΟΤΕ να πραγματοποιεί τεράστιες επενδύσεις σε χρεωκοπημένους τηλεφωνικούς οργανισμούς στις βαλκανικές χώρες και στην Αρμενία, για να εισπράττει τις προμήθειες, από τις οποίες επενδύσεις ο ΟΤΕ έχασε μεγάλα ποσά, δηλ. χρήματα του ελληνικού λαού. Κέρδισε μόνο ο Κόκκαλης. Υποχρέωσαν τον ΟΤΕ να απαξιώνεται με την επιβολή της **κοινοτικής ντιρεκτίβας για «ελεύθερη αγορά» και στη σταθερή τηλεφωνία** όπου, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, διάφοροι αεριτζήδες, χωρίς καμμία επένδυση, χρησιμοποιούν τα δίκτυα του ΟΤΕ και εισπράττουν τους λογαριασμούς από τους

πελάτες τους, χωρίς να του καταβάλλουν τα τέλη σύνδεσης. Μάλιστα η Αρχή που συστάθηκε για να εποπτεύει τον «ανταγωνισμό» στις τηλεπικοινωνίες απαγορεύει στον ΟΤΕ να τους διακόψει τη σύνδεση. Δηλ. τους διασφαλίζει τα κέρδη, απαξιώνοντάς τον.

Έτσι καλείται και πάλι ο ελληνικός λαός να πληρώσει τα κέρδη των ολίγων και των ξένων, οι οποίοι, όταν απαξιώσουν πλήρως τον ΟΤΕ, θα τον εγκαταλείψουν ως προβληματική της προηγούμενης 25ετίας. Αυτή είναι η ανάπτυξη της Ε.Ε. και των εγχώριων υποτακτικών της. Εγκλήματα κατά συρροή ...

Η «μεταρρύθμιση» του Ασφαλιστικού

Τα ίδια γίνονται και με το Ασφαλιστικό, αρχής γενομένης από τις Τράπεζες, που έχουν (με συλλογικές συμβάσεις) ταμεία κύριας είτε και επικουρικής ασφάλισης (Εμπορική, Εθνική, Αγροτική, Άλφα, ΕΤΒΑ, Τράπεζα Ελλάδας κ.λ.π.). Στο στόχαστρο είναι όλα τα ταμεία επικουρικής ασφάλισης. Το σχέδιο είναι να τα βάλουν όλα στο ΙΚΑ και μετά να περάσουν την **επικουρική ασφάλιση στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες** και να βάλουν στο χέρι ό,τι αποθεματικό τους έχει απομείνει. Για το λόγο αυτό ο Αλογοσκούφης θέλει να περιέλθουν όλες οι ΔΕΚΟ στο Υπουργείο Οικονομίας, για να υλοποιήσει τις ντιρεκτίβες της Κομισιόν (14.7.1999) με τον ψευδεπίγραφο τίτλο «συντονισμένη στρατηγική για τον εκσυγχρονισμό της κοινωνικής προστασίας». Δηλ., «τα συστήματα κοινωνικής προστασίας πρέπει να ανταποκρίνονται στην εμφάνιση νέων εργασιακών διευθετήσεων, όπως οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου και μερικής απασχόλησης». Τα συνταξιοδοτικά συστήματα ... «προϋποθέτουν την εξεύρεση σωστής ισορροπίας μεταξύ κεφαλοποιητικών και διανεμητικών συστημάτων» (δηλ. απλοελληνικά την προώθηση Τραπεζών, χρηματιστηριακών και ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιριών, για να βάλουν χέρι στα αποθεματικά και στα επικουρικά Ταμεία) και «πρέπει να αποθαρρύνουν την πρόωρη έξοδο από την αγορά εργασίας και να ενθαρρύνουν την ευελιξία των συνταξιοδοτικών ρυθμίσεων». (σ.σ. Μπα! Στον ΟΤΕ γιατί η Κομισιόν σιωπά;).

Στο μεταξύ θα πουλήσουν την Εμπορική στην Credit Agricole χωρίς «βάρη». Η Κομισιόν γιατί να ενοχληθεί για τη ... νόθευση του «ανόθευτου ανταγωνισμού», αφού ανοίγει έτσι ο δρόμος για τις δικές της Τράπεζες;

Η «μεταρρύθμιση» αυτή **παραγράφει τις οφειλές των Τραπεζών στα Ταμεία των τραπεζοπαλλήλων**, τις οποίες, αντί να τις

αποδίδουν στα Ταμεία, τις εμφάνιζαν ως κέρδη προκειμένου ν' ανεβαίνει η χρηματιστηριακή αξία των μετοχών τους, για να πουλάνε ακριβότερα τα τμήματα των κρατικών Τραπεζών που ιδιωτικοποιούσαν και οι ιδιωτικές Τράπεζες να επωφελούνται στο χρηματιστήριο. Η ΟΤΟΕ ανεβάζει τις οφειλές σε 5 δις ευρώ. Οι Τράπεζες, σύμφωνα με τη «μεταρρύθμιση», θα πληρώσουν σε 10 χρόνια στο Επικουρικό του ΙΚΑ ό,τι οφείλουν στους σημερινούς και μελλοντικούς συνταξιούχους, αλλά με οικονομική-αναλογιστική μελέτη που ...θα γίνει τότε.. Ως τότε τζιράρουν τις οφειλές τους, που μπορεί να παραγραφούν με νέα ευνοϊκότερη «μεταρρύθμιση». Έτσι, εκτός του ότι φορτώνουν νέα χρέη στο ΙΚΑ, στο οποίο το κράτος χρωστά ήδη 8 δις ευρώ, ψαλιδίζουν τις συντάξεις των τραπεζοϋπαλλήλων και αυξάνουν τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης. Το ίδιο το ΙΚΑ υπολογίζει το κόστος της ένταξης σ' αυτό των Ταμείων κύριας και επικουρικής ασφάλισης των τραπεζοϋπαλλήλων σε 14 δις ευρώ. Το προκλητικό είναι ότι οι Τράπεζες, που έχουν ιλιγγιώδη κέρδη και λειτουργούν εν πολλοίς υπεράνω του νόμου (πανωτόκια, εργασιακές συνθήκες και αμοιβές), θέλουν τις δικές τους υποχρεώσεις να τις πληρώσει το κοινωνικό σύνολο.

Αλλά φαίνεται ότι όλ' αυτά έχουν προβλήματα νομιμότητας. Ο σημερινός υπουργός Εσωτερικών Πρ. Παυλόπουλος το 1992 είχε γνωματεύσει σε ερώτημα του Συλλόγου Υπαλλήλων της Τράπεζας Πίστωσης (τόρα Alpha) για το Ταμείο τους ότι είναι αντισυνταγματική η ακύρωση συλλογικής σύμβασης με νόμο, όπως προβλέπει το τωρινό νομοσχέδιο Αλογοσκούφη. Βέβαια ο Δ. Τσάτσος (πρώην ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ) και ο Γ. Κασιμάτης (σύμβουλος του Α. Παπανδρέου) ως καθηγητές του Συνταγματικού Δικαίου, για να βοηθήσουν τους τραπεζίτες και την κυβέρνηση, έσπευσαν να γνωματεύσουν ότι «η υποκατάσταση ιδιωτικού φορέα ασφάλισης με αντίστοιχο κρατικό νομιμοποιείται σε περίπτωση αποκατάστασης της κοινωνικής ισότητας»! Το ΠΑΣΟΚ ποσώς ενοχλήθηκε, μια και όλα σχεδόν τα στελέχη του έχουν πλέον τις ίδιες απόψεις, όπως η κ. Διαμαντοπούλου. Άλλωστε το ΠΑΣΟΚ άνοιξε το δρόμο στις Τράπεζες με το νόμο Ρέππα, που προβλέπει την υπαγωγή των Ταμείων κύριας ασφάλισης από το 2007 στο ΙΚΑ με παρεμφερείς με τη ΝΔ όρους. Η ΝΔ, όταν ήταν αντιπολίτευση, είχε καταψηφίσει το νόμο Ρέππα, τον οποίο εφαρμόζει τώρα. Η πολιτική της Ε.Ε έχει συνέχεια, είτε με ΠΑΣΟΚ είτε με ΝΔ.

Έπεται συνέχεια

Έπεται η συνέχιση της υλοποίησης της

πολιτικής αυτής. Στο στόχαστρο έχουν μπει, εκτός του Ασφαλιστικού, οι **εργασιακές σχέσεις, το ωράριο**, που ήδη προωθούν προς όφελος των ξένων πολυκαταστημάτων, αδιαφορώντας για το αν θα κλείσει πλήθος μικρομεσαίων, και τις **ιδιωτικοποιήσεις** «νέας γενιάς», με τις οποίες ... σκέπτονται να πουλήσουν σε ιδιώτες τα δημόσια κτίρια και μετά να τα νοικιάζει το κράτος απ' αυτούς. Δεν έχουν ακόμη σκεφθεί ... να νοικιάζουν απ' αυτούς και την κυβέρνηση, ίσως επειδή αυτή έχει ήδη δοθεί δωρεά στην Ε.Ε.

Η Κύπρος και το ευρωσύνταγμα

Οι καταστροφικές συνέπειες της ένταξης της Κύπρου στην Ε.Ε. δεν έχουν τελειωμό. Η κυπριακή Βουλή ετοιμάζεται στις 30/6 να υπερψηφίσει το πολιτικά νεκρό τερατούργημα του ευρωσυντάγματος, σε μια εκδήλωση ευρωπαϊσμού.

Εκτός όλων των άλλων λόγων, η Κύπρος έχει ένα δικό της, πολύ σοβαρότερο λόγο να το καταψηφίσει: Το άρθρο IV-440, παρ. 6.β του ευρωσυντάγματος αναφέρει ότι το Ακρωτήριο και η Δεκέλεια είναι «περιοχές των κυρίαρχων βάσεων του Ηνωμένου Βασιλείου». Τα ίδια έλεγε και το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου 3, που συνόδευε τη συμφωνία ένταξης της Κύπρου στην Ε.Ε., που τόνιζε ότι το ευρωπαϊκό δίκαιο δεν ισχύει στις βρετανικές βάσεις. Δηλ. η Κύπρος αναγκάζεται μέσα σε 2 χρόνια 2 φορές να υπογράψει ότι παραχωρεί έδαφός της στους τέως(;) κατακτητές της, κάτι που δε θα το έκανε καμία κυπριακή κυβέρνηση, αν δεν ενδιαφερόταν η αστική τάξη της Κύπρου, τόσο η πατριωτική της πτέρυγα (Παπαδόπουλος), όσο και η υποτελής (Αναστασιάδης κ.λ.π.), να σταθεροποιήσει την κοινωνική της θέση μέσω της ένταξης στην Ε.Ε.. Πώς θα μπορέσει η Κύπρος να θέσει στο ορατό μέλλον θέμα απομάκρυνσης των βάσεων, οι οποίες ήταν **νομικά μετέωρες**, αφού οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου έχουν στην πράξη ακυρωθεί; Ούτε καν ως απειλή δεν μπορεί να το χρησιμοποιήσει, ώστε να αναγκάσει τους Βρετανούς να εγκαταλείψουν την προκλητικά φιλοτουρκική στάση τους, αφού οι θρασυτάτοι θα μπορούν να ισχυρίζονται ότι οποιαδήποτε παρόμοια συζήτηση έρχεται σε αντίθεση με τις καταστατικές συνθήκες της Ευρώπης, τις οποίες η Κύπρος έχει δεχτεί, έστω κι αν το ευρωσύνταγμα δεν περάσει.

Στη διήμερη συνεδρίαση της Βουλής αναμένεται ότι μόνο το ΑΚΕΛ θα καταψηφίσει το ευρωσύνταγμα, όχι μάλιστα για τους λόγους που προαναφέραμε, αλλά γιατί είναι αντικοινωνικό. Δηλ. οι Άγγλοι μπορούν να ισχυρίζονται ότι όλοι οι Κύπριοι συμφώνησαν να παραμείνουν οι βρετανικές βάσεις στο νησί τους!!

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ, ΑΜΗΧΑΝΙΑ ΣΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

(συνέχεια από τη σελ. 1)

προοπτικές. Τότε, άλλωστε, θα αρχίσουν και οι ζυμώσεις για τις νομαρχιακές και δημοτικές εκλογές...

Στην οικονομία το δημοσιονομικό έλλειμμα με τις χαίνουσες μαύρες τρύπες επιχειρείται να καλυφθεί με την αφαίμαξη των μη εχόντων και θα ακολουθήσουν ακόμα σκληρότερα μέτρα. Το πρόβλημα είναι όντως σοβαρό και την κύρια ευθύνη τη φέρει ομολογουμένως το ΠΑΣΟΚ, με τη συναίνεση πάντως και τότε εν πολλοίς της ΝΔ. Θα ήταν, λοιπόν, αναμενόμενη κάποια λαϊκή κατανόηση για τα φοροεισπρακτικά μέτρα σε βάρος των πολλών, αν δεν υπήρχε ταυτόχρονα μια σκανδαλώδης εύνοια προς τους κατέχοντες, με φοροαπαλλαγές, μειώσεις κρατήσεων και ασφαλιστικών καταβολών, ενδεικτικές των κατευθύνσεων και των μελλοντικών κυβερνητικών πολιτικών σε ολόκληρο το φάσμα των... διαρθρωτικών αλλαγών.

Στο κοινωνικό επίπεδο η επίθεση κατά των εργαζομένων είναι ολομέτωπη (βλ. άλλο άρθρο στη σελ. 1). Ό,τι δεν μπόρεσε ή δεν τόλμησε το ΠΑΣΟΚ στην υλοποίηση του σημιτικού εκσυγχρονισμού και των οδηγιών της Κομισιόν, το επιχειρεί τώρα η ΝΔ, με την ανοικτή ή σιωπηλή πασοκική συμπαράσταση. Η αρχή έγινε εναντίον των θεωρούμενων ως προνομιούχων στρωμάτων των εργαζομένων, των «ρετιρέ», στις ΔΕΚΟ και τις ημικρατικές τράπεζες, ώστε να είναι εξασφαλισμένη η ανοχή των κατώτερων στρωμάτων, που δεν αντιλαμβάνονται ότι επίκειται και η δική τους σειρά.

Στο πολιτικό επίπεδο (ή επίπεδο εξουσίας) σημειώνεται η πλήρης συνθηκολόγηση με τα διαπλεκόμενα ΜΜΕ και τα οργανέτα-«δημοσιογράφους», μετά τις αψιμαχίες του «βασικού μετόχου» και τις δημοσιεύσεις-καταγγελίες για τους χρυσοκάνθαρους, πολυθεσίτες δημοσιογράφους. Εννοείται με κάποια κέρδη και στα δικά τους «παιδιά», παρά τις συνεχιζόμενες μεμψιμοιρίες τους. Αν όντως η κυβέρνηση ήθελε να επιβάλει κάποια τάξη στους ασύδοτους και θρασυτάτους παρακυβερνητικούς εκδότες-εργολάβους, ήταν πολύ εύκολο να παρακάμψει την ιταμή παρέμβαση των Βρυξελλών με μια απλή απειλή για δημοψήφισμα επί του ευρωσυντάγματος...

Σαν αντιστάθμισμα στις παραπάνω οπισθοχωρήσεις παρατηρείται μια προσπάθεια προσεταιρισμού στελεχών από τον «κεντρώο» ή και «κεντροαριστερό» χώρο. Μετά τον πράγματι καλό σκηνοθέτη Π.Βούλγαρη (που τελικά παραιτήθηκε μετά τις λυσσαλέες επιθέσεις των

κρατικοδιαίτων «προοδευτικών» του πασοκικού συστήματος), το Θ. Βαλτινό κ.λ.π., εθώπευσε το δυσαρεστημένο Αρσένη (βλ. και άλλο άρθρο) και έπεται συνέχεια. Δε θα είναι μικρή η επιτυχία, αν ευοδωθεί η απόπειρα, κάτι όχι απίθανο. Η ελκτική δύναμη της εξουσίας δεν είναι μύθος και η δυνατότητα αυτοδικαιολόγησης-εκλογίκευσης απόθμενη.

Παράδοση στις ΗΠΑ

Πολύ γρήγορα διέγνωσε ο Κ. Καραμανλής την εγγενή και αθεράπευτη αδυναμία της Ε.Ε. στο γενικότερο γεωστρατηγικό πεδίο και, παρά τον αρχικό γαλλικό προσανατολισμό του, έσπευσε να προσδεθεί άκριτα και, προφανώς χωρίς όρους (με μόνη τη δική του, έστω και προσωρινή, στήριξη) στο άρμα των ΗΠΑ. Ήσαν άλλωστε, οι περιστάσεις «ευνοϊκές», λόγω των προβλημάτων στις αμερικανοτουρκικές σχέσεις και της έλλειψης βιασύνης των ΗΠΑ για τις βαλκανικές διευθετήσεις, σε αντίθεση με τις επιθυμίες του Στέιτ Ντιπάρτμεντ. «Αγνοεί», άραγε ότι το κόστος της όποιας υποχώρησης της τουρκικής ελίτ στο κουρδικό θέμα θα κληθεί να το πληρώσει η Ελλάδα στο Αιγαίο, την Κύπρο (και Θράκη;) ή ευελπιστεί ότι αυτά θα καθυστερήσουν;

Αντιμετωπίζει όμως η ΝΔ (και το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΝ) ένα νέο, απροσδόκητο πρόβλημα στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής τους. Μέχρι τώρα είχαν ως αυτόματο πιλότο πορείας τους τη δυνατότητα τάχα της αντιμετώπισης των πιέσεων και προκλήσεων από τους γείτονες (την Τουρκία και τα Σκόπια άμεσα, τους υπόλοιπους προσεχώς) με την απειλή εμποδίων στην είσοδό τους στην Ε.Ε. Τα συνεχή ραπίσματα που δεχόταν η χώρα μας και οι διαρκείς θωπιές προς τους γείτονές μας δεν τους πτούσαν. Και ξαφνικά οι όποιες αυταπάτες και δικαιολογίες καταργούνται μετά τα περιφανή «ΟΧΙ» στο Ευρωσύνταγμα, τη γενική εμπλοκή στα σχέδια της ευρωπαϊκής ... ολοκλήρωσης και διεύρυνσης και τις αγγλικές ιταμότητες.

Τώρα πλέον ανακύπτουν ανάγλυφα τα πραγματικά προβλήματα από την επιθετική πολιτική των γειτόνων μας μπροστά στην παθητικότητα των πολιτικών εξάρτησης και υποτέλειας. Πιστεύει κανείς ότι οι της ΝΔ (και οι συνοδοιπορούντες) είναι ικανοί να σχεδιάσουν έστω και μια υποτυπώδη αυτόνομη αμυντική πολιτική και συνακόλουθη πολιτική συμμαχιών; Ή, ακόμη χειρότερα, ότι θα ήθελαν κάτι τέτοιο; Και αυτά δεν είναι καθόλου απίθανο να ορθωθούν αποκαλυπτικά μέσα στο καλοκαίρι που έφθασε, τουλάχιστο από τη μεριά της Τουρκίας.

Ανύπαρκτες αντιδράσεις

Θα περίμενε κανείς να έχουν ξεσηκωθεί οι πάντες. Κόμματα, συνδικάτα, λαός, τύπος. Τελικά

τίποτα, σχεδόν, δεν κινείται. Μερικές διαμαρτυρίες μόνο για την τιμή των όπλων. Μέσα στη ΝΔ, οι οπαδοί της οποίας φυσικά πλήττονται όμοια με τους άλλους, όλοι σχεδόν σιωπούν, πλην του Έβερετ (που ίσως λίγο θα θεωρείται, ίσως, γραφικός). Τα «γαλάζια παιδιά» ησύχασαν με την προοπτική ... της άρσης της μονιμότητας (αναλυτικά στο άλλο φύλλο), η ΔΑΚΕ διαχωρίζει τη θέση της από τη ΓΣΕΕ και η Ντόρα πλειοδοτεί. Τα συνδικάτα έχουν χάσει πλέον την αξιοπιστία τους. Οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, εξαρτήματα του αμαρτωλού ΠΑΣΟΚ, αντιμετωπίζονται με ευτράπελη διάθεση. Εκεί οδήγησε ο κομματισμός τους. Και οι απλοί πολίτες παρακολουθούν με έκδηλη αμηχανία, χωρίς πυξίδα και αξιόπιστη καθοδήγηση. Όσο για τα κόμματα της αντιπολίτευσης...

Το ΠΑΣΟΚ κυριολεκτικά σπαράσσεται. Τώρα, πλέον, ουδείς υπολογίζει την ηγεσία του. Ήταν που ήταν ο Γιωργάκης, εξεστόμισε πανηγυρικά και τον αντικρατικισμό του και αποτελειώθηκε μόνος του. Ο «αιφνιδισμός» του με την πρόταση μομφής μόνον αυτόν δε βοήθησε. Ο Κ.Καραμανλής απαλλάχτηκε από την υποχρέωση ανασχηματισμού, αναβάλλοντας για αργότερα το πικρό ποτήρι της Ντόρας, η οποία πάντως δέχτηκε πολύ σοβαρό πλήγμα με τη γνωστοποίηση της απόλυτης αντίθεσης της Κύπρου σε πιθανή ανάληψη του Υπουργείου Εξωτερικών εκ μέρους της. Και οι επίδοξοι διάδοχοι του Γιωργάκη επιδίδονται ανοικτά σε πράξεις αμφισβήτησης, με αρχή τη Θεσσαλονίκη, όπου το νέο δίδυμο Βενιζέλου-Τσοχατζόπουλου επικράτησε καθαρά απέναντι στους εκσυγχρονιστές. Οι δυστυχείς οπαδοί του Γιωργάκη δεν ακούστηκαν πουθενά. Ούτως ή άλλως όμως οι θέσεις των περισσοτέρων, αν όχι όλων, των στελεχών του ΠΑΣΟΚ είναι ταυτόσημες με αυτές της Ν.Δ. και η όποια αντίδραση θα είναι απλώς προσχηματική και «αντιπολιτευτική» και κανένα δεν πείθει. Άλλωστε οι εντόπιοι και ξένοι υποκινητές των καπετανάτων δεν εναντιώνονται φυσικά στα κελεύσματα της Ε.Ε., ούτε, πολύ περισσότερο, στα ευρύτερα αμερικανικά συμφέροντα και αυτό είναι πλέον σε όλους γνωστό.

Ο ΣΥΝ θα διαμαρτύρεται, και πολλές φορές ειλικρινώς, μετά την, ελαφρά έστω, στροφή προς τ' αριστερά, αλλά δύσκολα μπορεί να πείσει, δεδομένης της προσκόλλησής του στην Ε.Ε., που διατείνεται ότι μπορεί ν' αλλάξει προς κοινωνικότερες πολιτικές. Η υπερψήφιση, άλλωστε, από το ΣΥΝ της Συνθήκης του Μάαστριχτ, υλοποίηση της οποίας είναι οι σημερινές κυβερνητικές επιλογές, θα τον

ακολουθεί πάντοτε.

Το ΚΚΕ θα συνεχίσει να κάνει σωστές επισημάνσεις, θα κινητοποιεί (για κομματικούς λόγους) μικρότερο ή μεγαλύτερο μέρος των οπαδών του, όμως η «γλώσσα» του και, κυρίως, οι «ξύλινες» προτάσεις του δεν μπορούν να βρουν ευρύτερη ανταπόκριση.

Καμιά ελπίδα, λοιπόν;

Δεν είναι έτσι. Μπορεί να φανεί προσωρινά ότι περνούν τα μέτρα της κυβέρνησης και να «δικαιολογείται» η αδράνεια στους άλλους τομείς, όπως στα εθνικά θέματα, όμως τα προβλήματα θα γίνονται όλο και πιο έκδηλα, ο ομοούσιος δυϊσμός-δικομματισμός θα γίνει κοινή συνείδηση και η πραγματική αντίδραση δε θ' αργήσει. Αναγκαστικά.

Η συνάντηση Καραμανλή-Αρσένη

Πολλά αποπροσανατολιστικά ακούστηκαν και γράφτηκαν για τη συνάντηση Καραμανλή-Αρσένη στο Μέγαρο Μαξίμου, περί διείσδυσης της ΝΔ στους δυσαρεστημένους (ή αποτυχημένους) του ΠΑΣΟΚ κλπ. Τα πράγματα είναι μάλλον πιο απλά.

Ο Γερ. Αρσένης από τότε που ήρθε στην Ελλάδα και διορίστηκε διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας και μετά έγινε τσάρος της οικονομίας δεν έπαψε ποτέ να είναι υπάλληλος της αμερικανικής κυβέρνησης. Με τη σημερινή στροφή της κυβέρνησης Καραμανλή προς τις ΗΠΑ, οι Αμερικανοί ζήτησαν μεγαλύτερο έλεγχο της ελληνικής οικονομίας και (μέσω αυτής) των οικονομιών των βαλκανικών χωρών. Έφτιαξαν, λοιπόν, στον Γερ. Αρσένη το «Ινστιτούτο Ερευνών και Πολιτικής Στρατηγικής για την Ανάπτυξη και τη Διακυβέρνηση» (πι τίτλος, θεέ μου!!), που θα λειτουργεί όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην ευρύτερη Βαλκανική ως Μη Κυβερνητική Οργάνωση (Μ.Κ.Ο.), με την υποχρέωση του Καραμανλή να το στηρίζει με χρήματα και να ακούει τις συμβουλές του. Τόσο απλά!

Τα οικονομικά του Α.Σ.Κ.Ε.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες της ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ να μην ξεχνούν να δίνουν τακτικά τη συνδρομή τους καθώς και τους φίλους του ΑΣΚΕ να προσφέρουν την οικονομική τους ενίσχυση προς το κόμμα μας, ώστε να μπορέσουμε να εξοφλήσουμε το χρέος που μας άφησε η (επιτυχής κατά τα άλλα) συμμετοχή μας στις δύο αλληπάλληλες εκλογικές αναμετρήσεις το 2004 και έτσι να μπορέσουμε σύντομα να επαναλάβουμε τις συστηματικές εξορμήσεις μας τόσο στο Λεκανοπέδιο όσο και στην Επαρχία.

Η «ΒΟΗΘΕΙΑ» ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Είναι γνωστό ότι στους ηγετικούς κύκλους του καπιταλιστικού κόσμου υπάρχουν δύο αντιλήψεις για την εκμετάλλευση των χωρών του τρίτου κόσμου. Η πρώτη εκφράζεται με την πολιτική Μπους, που επιδιώκει όσο περισσότερα και όσο γρηγορότερα κέρδη, χωρίς να υπολογίζει την ανθρώπινη εξαθλίωση και την καταστροφή της φύσης.

Η δεύτερη αντίληψη βλέπει πιο μακριά, κατανοεί ότι η πολιτική Μπους θα αποσταθεροποιήσει αργά ή γρήγορα το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και προτείνει ένα μικρό μέρος από τα κέρδη της εκμετάλλευσης των χωρών του τρίτου κόσμου να επιστρέφεται ως «βοήθεια», αφενός για να μην ξεσηκωθούν οι λαοί, αφετέρου για να μπορούν οι χώρες αυτές να απορροφούν τα προϊόντα των ισχυρών. Η αντίληψη αυτή έχει ερείσματα και στις ΗΠΑ (μειοψηφεί) και στην Ε.Ε. (πλειοψηφεί) και χρησιμοποιεί ως όργανα τις διάφορες Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (Μ.Κ.Ο.), με τη συμπαράσταση μερίδας του τύπου. Οι δύο αυτές αντιλήψεις συγκρούονται και μέσα στους διεθνείς οργανισμούς, των οποίων οι αποφάσεις είναι συμβιβασμος των δύο γραμμών.

Πρόσφατα η ομάδα G 8 των πλουσιότερων χωρών του κόσμου αποφάσισε την παραγραφή μέρους του εξωτερικού χρέους 18 φτωχών χωρών της Αφρικής ύψους 40 δισ. δολαρίων προς την Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (που ελέγχονται από τις ΗΠΑ) και την Αφρικανική Τράπεζα Ανάπτυξης. Η απόφαση διαφημίστηκε καταλλήλως ως έκφραση ανθρωπιάς και αλληλεγγύης του Δυτικού Κόσμου. Όμως το ποσό αυτό είναι ασήμαντο μπροστά στα κέρδη που αποκομίζουν οι Δυτικοί και κυρίως οι ΗΠΑ από τις χώρες αυτές. Όπως καταγγέλλει ο Τζέφρι Τζακς, σύμβουλος του ΟΗΕ, η αμερικανική «βοήθεια» προς την Αφρική δεν ξεπερνά τα 3 σεντς για κάθε 100 δολάρια του ΑΕΠ, ένα μεγάλο μέρος απ' αυτά δε δίνεται στους Αφρικανούς αλλά είναι μισθοί Αμερικανών συμβούλων και τα υπόλοιπα χρήματα της «βοήθειας» δεν καλύπτουν ούτε το 10% των αναγκών των φτωχών χωρών, που δεν είναι βέβαια μόνο 18. Τα χρέη που παραγράφονται πιθανότατα δε θα μπορούσαν ούτως ή άλλως να αποπληρωθούν, λόγω της κατάστασης που έχουν περιέλθει οι χώρες αυτές λόγω της παγκοσμιοποίησης και δεν είναι επιπλέον χρήματα, αλλά προέρχονται από περικοπές άλλων προγραμμάτων «βοήθειας». Τέλος αυτή η «βοήθεια» υπενθυμίζουμε ότι

δίνεται με τους γνωστούς όρους για φιλελευθεροποίηση της οικονομίας των φτωχών χωρών, δηλ. άνοιγμα των αγορών, ώστε να μην μπορέσουν ποτέ να σταθούν στα πόδια τους και να είναι συνεχώς αντικείμενα εκμετάλλευσης των πλουσίων.

Τα 40 δισ. δολάρια είναι ασήμαντα μπροστά στις απώλειες που έχουν οι χώρες αυτές λόγω του ανοίγματος των αγορών που τους επιβλήθηκε. Η υποκρισία των G 8 φαίνεται και από το γεγονός ότι κάθε χρόνο επιχορηγούν με 150 δισ. δολάρια τους δικούς τους αγρότες, ώστε να φτάνουν τα προϊόντα τους στις φτωχές χώρες σε τιμές που δεν μπορούν να ανταγωνιστούν οι ντόπιοι αγρότες.

Μόνο όταν ο Τρίτος Κόσμος απαλλαγεί από την «προστασία» και τη «βοήθεια» του καπιταλιστικού κόσμου και των διεθνών του οργανισμών θα μπορέσει να αξιοποιήσει τον τεράστιο φυσικό και ανθρώπινο πλούτο του και να εξασφαλίσει την επιβίωση και την πρόοδο στους πολίτες του.

Η βιβλιοθήκη του Α.Σ.Κ.Ε.

Το Α.Σ.Κ.Ε διαθέτει πλέον μια πλούσια βιβλιοθήκη, που είναι δωρεά ενός φίλου, αγωνιστή - αντιστασιακού της περιόδου 1967-74, ο οποίος για λόγους σεμνότητας δεν επιθυμεί να δημοσιευτεί το όνομά του. Άλλωστε ουδέποτε εξαργύρωσε τον αγώνα του, όπως και οι περισσότεροι αγωνιστές της περιόδου αυτής.

Πρόκειται για 3 μεγάλα έπιπλα, με εκατοντάδες τόμους το καθένα, βιβλία πολιτικά, κοινωνικά, λογοτεχνικά, φιλοσοφικά, ιστορικά κ.λ.π., με πλουραλισμό ιδεών και απόψεων.

Μέσα στο καλοκαίρι, θα γίνει η καταγραφή τους και κάθε μέλος ή φίλος μπορεί να έρχεται στα γραφεία του Α.Σ.Κ.Ε. και να μελετά σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο ή να δανειζεται κάποιο βιβλίο, αφού πρώτα συνεννοηθεί με την υπεύθυνη της βιβλιοθήκης, που είναι η Πόπη Μπινίκου.

Συζήτηση στα γραφεία του Α.Σ.Κ.Ε.

Στις 25 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε συζήτηση μελών και φίλων στα γραφεία του ΑΣΚΕ. Στην αρχή έγινε συζήτηση πάνω στην πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα και έγιναν ενημερώσεις σχετικά με τη δραστηριότητα του ΑΣΚΕ.

Στη συνέχεια αναλύθηκε η κρίση στην οποία έχει περιέλθει η Ε.Ε. ύστερα από τα δημοψηφίσματα στη Γαλλία και την Ολλανδία και το αδιέξοδο της Συνόδου Κορυφής. Τέλος έγιναν παρατηρήσεις πάνω στο ΑΣΚΕ -4 (για την ανάγκη αποχώρησης της Ελλάδας από την Ε.Ε.), που φιλοδοξούμε να το εκδώσουμε το Σεπτέμβριο.

Η οικονομία και η περί αυτής συζήτηση στη Βουλή

Μείζον ζήτημα η οικονομία και για το κράτος (που ήδη αδυνατεί να καλύψει βασικές του ανάγκες, με προοπτική επιδείνωσης) και για τη μεγάλη πλειονότητα των πολιτών, που περιέρχονται σε συνεχώς δυσχερέστερη θέση (ενώ οι ολίγοι γίνονται πλουσιότεροι).

Ο κ. Καραμανλής προεκλογικά υποσχέθηκε ότι θα βελτιώσει την οικονομία, διακηρύσσοντας (μεγαλοφώνως) ότι θα πατάξει την καταλήστευση του δημόσιου χρήματος (την οποία οι τότε κυβερνήτες είχαν αναγάγει σε επιστήμη) και (χαμηλοφώνως) ότι θα ακολουθήσει τη συνταγή του οικονομικού και κοινωνικού φιλελευθερισμού (ιδιωτικοποιήσεις, ελαστικοποίηση εργασίας κ.λπ.).

Ως προς το πρώτο, ο κ. Καραμανλής συνεχίζει να ομιλεί σαν να είναι ακόμη αντιπολίτευση (μήπως είναι πράγματι;). Ουδείς ένοχος τιμωρήθηκε (ανταπόδοση των υποχρεώσεων του 1981), τα κλοπιμαία δεν επεστράφησαν κι έτσι εδόθη το μήνυμα προς τους «γαλάζιους» αξιωματούχους να μνηθούν και αυτοί στα μυστικά της επιστήμης. Ως προς το δεύτερο, ξεκίνησε με έναν χρόνο καθυστέρηση και με τη συναίνεση μεγάλου μέρους της κοινωνίας, αφού οι κοινωνικοί θεσμοί (συνεταιρισμοί, συνδικαλισμός, αυτοδιοίκηση, κοινωνική πρόνοια, δικαιοσύνη κ.λπ.) δυσφημίστηκαν με τις αθλιότητες των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ. Όμως η κατάργηση αυτών των θεσμών δεν θα βελτιώσει την οικονομία, όπως απέδειξε η εμπειρία άλλων χωρών όπου εφαρμόστηκε η συνταγή. Αντιθέτως, θα εξαθλιώσει το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας, αυξάνοντας τα αθέμιτα κέρδη των πάσης φύσεως μεσαζόντων.

Όταν ο κ. Σημίτης μάς έβαζε στην ΟΝΕ, τότε που οι πολλοί πανηγύριζαν για την επίτευξη του «εθνικού στόχου» και οι λίγοι μασούσαν τα λόγια τους, (θα μας επιτραπεί να υπενθυμίσουμε ότι) το ΑΣΚΕ, με όση δύναμη διέθετε η φωνή του, προειδοποιούσε επακριβώς για τις καταστροφικές συνέπειες του ευρώ και δεν σταμάτησε ποτέ να προτείνει την τάχιση αποχώρησή μας από την Ε.Ε. Εν έτει 2005 το ευρώ τουλάχιστον απορρίπτεται από τη μεγάλη πλειοψηφία των πολιτών των χωρών μελών της Ε.Ε. και άρχισαν να ακούγονται οι πρώτες φωνές ακόμη και από τις άρχουσες τάξεις (όχι τη δική μας φυσικά, αφού αποτελεί ακραία περίπτωση υποτέλειας) για επαναφορά των εθνικών νομισμάτων.

Στοιχειώδης σοβαρότητα θα επέβαλλε στους πρωταγωνιστές της πολιτικής μας ζωής, συζητώντας στη Βουλή για την οικονομία, κυρίως να απολογηθούν για τις βασικές οικονομικές τους επιλογές, που με πλήρη συμφωνία ακολουθούν. Αντ' αυτού, μετάβαλαν τη συζήτηση σε τρόπο ενίσχυσης της εσωκομ-

ματικής τους θέσης και διατήρησης του δικομματισμού. Ο αναγνώστης σημειωμάτων, που υποδύεται τον αρχηγό (!) της αξιωματικής αντιπολίτευσης το μόνο που κατανοεί είναι η ανάγκη ικανοποίησης των επιθυμιών της αμερικανικής πρεσβείας και του Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Οι συντάκτες των σημειωμάτων αποδεικνύουν ότι έχουν πολύ θράσος, ώστε να θέλουν να πιστέψουμε ότι δεν έχουν καμία ευθύνη για τη σημερινή κατάσταση και (άρα) δικαιούνται να επανέλθουν στην εξουσία.

Ο αρχηγός της Ν.Δ. φαίνεται ότι δεν έχει συναίσθηση της θεσμικής θέσης που κατέχει και αρκείται να ναρκισσεύεται που επικρατεί επί ενός ανύπαρκτου αντιπάλου.

Του
ΝΙΚΟΥ
ΚΑΡΓΟΠΟΥΛΟΥ *

Για το επίπεδο του δημόσιου βίου μας δεν είναι άμοιρος ευθυνών ο μέσος Έλληνας πολίτης, που επεδίωξε να κερδοσκοπή-

σει με το χρηματιστήριο, που δανείζεται χωρίς να σκέπτεται πώς θα ξεχρεώσει, που με τη μικρή του συνενοχή στη διαφθορά ανέχεται τη μεγαλύτερη των κυβερνήσεων, που στοιχίζεται πίσω από τα δύο κυβερνητικά κόμματα και την Ε.Ε., νομίζοντας ότι έτσι θα δώσει ατομική λύση στα προβλήματά του σε βάρος των συμπολιτών του.

Ο καπιταλισμός, με μόνιμα πλέον χαρακτηριστικά την αγριότητα, τον παραλογισμό και τη βουλιμία, θα βυθίζει συνεχώς την ανθρωπότητα (και τη χώρα μας) σε μεγαλύτερη εξαθλίωση. Η ένταξή μας στην Ε.Ε. είναι ο τρόπος της υποταγής μας σ' αυτόν. Μετά τα χαστούκια από τη Γαλλία και την Ολλανδία (όπου μάλιστα οι συνέπειες της ένταξης δεν είναι τόσο δυσμενείς όσο στην Ελλάδα), η Ε.Ε. μπήκε σε κρίση, με σκοτεινό μέλλον. Ένα μόνον είναι ήλιου φαινότερο: ούτε προοδευτικότερο «ευρωσύνταγμα» πρόκειται να καταρτίσει, ούτε πιο φιλολαϊκή πολιτική πρόκειται να ακολουθήσει, όσο κι αν βαυκαλίζονται οι «προοδευτικοί ευρωπαϊστές» μας.

Ο πλούτος της φύσης, οι κατακτήσεις του ανθρώπινου πνεύματος, τα μέσα και τα προϊόντα της παραγωγής δεν μπορεί να είναι στην υπηρεσία του ιδιωτικού κέρδους, αλλά πρέπει να ελέγχονται από το κοινωνικό σύνολο, ανάλογα με τις πολιτιστικές και ιστορικές παραδόσεις κάθε χώρας. Για την πατρίδα μας αυτό προϋποθέτει άμεση αποχώρηση από την Ε.Ε. (και το ευρώ της) και όσους διεθνείς οργανισμούς μάς καταδυναστεύουν. Κι αυτό απαιτεί πλήρη ανατροπή του πολιτικού σκηνικού σε συνθήκες πραγματικής λειτουργίας της δημοκρατίας.

*** Ο Νίκος Καργόπουλος είναι μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής του Αγρωστικού Σοσιαλιστικού Κόμματος Ελλάδας - ΑΣΚΕ**

Η δηλωμένη, πλέον, εθελοδοουλία

Όταν υποστηρίζαμε ότι οι γνωστές πολιτικές, και όχι μόνο, ηγεσίες μας είναι απλώς πειθήνια όργανα ή εξαρτήματα των ξένων δυνάμεων, οι περισσότεροι μας καταλόγιζαν τουλάχιστον υπερβολή. Τώρα τα ίδια τα ηγετικά στελέχη έφτασαν να σεμνώνονται γι αυτό!

Ο θεωρούμενος όχι και τόσο πειθήνιος Θ. Πάγκαλος από τηλεοράσεως το απόγευμα της 25^{ης} Ιουνίου ούτε λίγο ούτε πολύ διακήρυξε: «Δεν έχω αντίρρηση να είμαστε καλοί δούλοι. Ο Καραμανλής, όμως, είναι κακός δούλος. Γι' αυτό και, ενώ θέλει να πουληθεί, κανείς δε δέχεται να τον αγοράσει»!!!

Μωραίνει Κύριος, όν βούλεται απολέσαι ...

ΣΕ ΒΑΘΙΑ ΚΡΙΣΗ Η Ε.Ε.

(συνέχεια από τη σελ. 1)

Οι μετρίου αναστήματος πολιτικοί ηγέτες (όπως σ' όλο τον καπιταλιστικό κόσμο, πλέον) υπολόγιζαν ότι με τον έλεγχο των ΜΜΕ και όλων των μηχανισμών θα εξασφάλιζαν μια σημαντική εκλογική νίκη, θα νομιμοποιούσαν την πολιτική τους και θα μεγάλωναν το κύρος και της χώρας τους και το προσωπικό τους.

Η εξέλιξη ήταν πολύ διαφορετική. Το 55% των Γάλλων και το 62% των Ολλανδών ψήφισαν ΟΧΙ, με μεγάλα ποσοστά συμμετοχής. Έσπευσαν, λοιπόν, πανικόβλητοι όλοι οι ευρωπαίοι να προσπαθήσουν να πείσουν ότι το ΟΧΙ δε σημαίνει «άρνηση της Ευρώπης» (με γκεμπελικό τρόπο προσπαθούν να μας πείσουν ότι Ευρώπη είναι το τερατούργημα της Ε.Ε.), αλλά αντίρρηση σε κάποιο επιμέρους ζήτημα (ευρωσύνταγμα, ανεργία, ακρίβεια, έλλειμμα δημοκρατίας, κατεδάφιση κοινωνικού κράτους, ένταξη Τουρκίας κ.λ.π.) ή καταψήφιση των εθνικών κυβερνήσεων! Θέλησαν, δηλ., να αποκρύψουν το γεγονός ότι όλα τα παραπάνω και πολλά άλλα είναι έκφραση της πολιτικής της Ε.Ε., που υπάρχει μόνο για να υπηρετεί τα συμφέροντα των μεγαλοεπιχειρηματιών. Ακόμη και οι εθνικές κυβερνήσεις γίνονται αντιπαθείς, κυρίως επειδή εφαρμόζουν την πολιτική της Ε.Ε.

Δεν είναι τυχαίο ότι η ψήφος των Γάλλων και των Ολλανδών ήταν καθαρά ταξική και όχι κομματική. Ψήφισαν ΟΧΙ με συντριπτικά ποσοστά οι εργάτες (81%), οι αγρότες (70%), οι νέοι (60%), οι άνεργοι (79%). Η πολιτική της Ε.Ε. θα διευρύνει συνεχώς το κοινωνικό φάσμα της αμφισβήτησης προς τα μεσαία στρώματα, που οδηγούνται στην εξαθλίωση.

Το ΟΧΙ αυτή τη γενική αμφισβήτηση εκφράζει και τα ποσοστά, κατά τη γνώμη μας, θα ήταν περίπου τα ίδια οποιοδήποτε και αν ήταν το ερώτημα, ακόμη και αν αφορούσε την παραμονή στην Ε.Ε. Τα πρόσφατα δημοψηφίσματα στη Γαλλία και την Ολλανδία, όπως και όλα τα προηγούμενα δημοψηφίσματα σ' όλες τις χώρες μέλη, απέδειξαν ότι στις χώρες της Ε.Ε. ούτε οι εθνικές εξουσίες εκφράζουν πλέον τη βούληση των λαών. Σε όποια χώρα τέθηκε το ζήτημα στη Βουλή, το «ευρωσύνταγμα», εγκρίθηκε με συντριπτικό ποσοστό και το ίδιο θα συνέβαινε και στη Γαλλία και την Ολλανδία.

Η Σύνοδος των Βρυξελλών

Η αντίδραση των λαών οξύνει τις εσωτερικές αντιθέσεις των μεγάλων συμφερόντων που εκφράζονται από την Ε.Ε. (και αντιστρόφως). Οι άρχουσες τάξεις των μεγάλων χωρών ακολουθούν πλέον το δόγμα «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Έτσι στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο των Βρυξελλών οι

ηγέτες των μεγάλων χωρών δεν μπόρεσαν να συμφωνήσουν στο ζήτημα του προϋπολογισμού. Αυτό σημαίνει ότι οι 10 νέες χώρες μένουν χωρίς λεφτά και το ίδιο κινδυνεύουν να πάθουν από το 2007 και οι παλιότερες, μεταξύ τους και η Ελλάδα.

Αλλά χωρίς λεφτά δεν υπάρχει Ε.Ε. Οι άρχουσες τάξεις των μικρότερων και των λιγότερο ανεπτυγμένων χωρών με τα κονδύλια αυτά περίμεναν ότι θα σταθεροποιήσουν τη θέση τους.

Οι διαλυτικές τάσεις ενισχύονται. Οι λαοί αρχίζουν να νοσταλγούν τα εθνικά τους νομίσματα και το αίτημα της επαναφοράς τους αρχίζει να προβάλλεται και από αστούς πολιτικούς (αναγκασμένους από τη λαϊκή αγανάκτηση) και από τα ΜΜΕ (για να μη χάσουν το κοινό που τα παρακολουθεί).

Η βαθιά κρίση στην οποία μπήκε η Ε.Ε. έχει ως άμεσα αποτελέσματα τη διακοπή της διεύρυνσης και της εμβάθυνσης και τη μείωση του διεθνούς της κύρους, το οποίο άλλωστε ποτέ δεν ήταν μεγάλο, παρά τους ισχυρισμούς των ευρωπαίων. Η Ε.Ε. οδηγείται προς παράλυση. Την κρίση της δε θα την ξεπεράσει ποτέ, γιατί δεν έχει καμιά δυνατότητα ν' αλλάξει πολιτική. Κάποια στιγμή το οικοδόμημα θα καταρρεύσει. Όσο ταχύτερα η Ελλάδα αποχωρήσει από την Ε.Ε. τόσο θα αποφύγουμε τις παραπέρα αρνητικές συνέπειες της συμμετοχής μας.

Ελληνικά κόμματα και Ε.Ε.

Η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ δεν κρύβουν την πλήρη ευθυγράμμισή τους με την πολιτική της Ε.Ε. Υπερψηφίζουν ό,τι έρχεται από τις Βρυξέλες. Ο ΣΥΝ άλλοτε υπερψηφίζει, άλλοτε καταψηφίζει και μας παροτρύνει να αγωνιστούμε για να κάνουμε την Ε.Ε. «κοινωνική» και «προοδευτική», δηλ. να αγωνιστούμε για έναν ανέφικτο στόχο. Τελικά η Ε.Ε. θα διαλυθεί και ο ΣΥΝ ακόμη θα προσπαθεί να τη βελτιώσει!

Το ΚΚΕ έχει πάντα μια αρνητική στάση προς την Ε.Ε., αλλά συγκεκριμένη και σταθερή θέση δεν έχει. Την εποχή Γκορμπατσόφ η θέση του ήταν ίδια με τη σημερινή του ΣΥΝ. Σε συνδιάσκεψη το 1993 αποφάσισε την «αποδέσμευση» από την Ε.Ε., θέση όμως που δεν προέβαλλε και αντ' αυτής προέβαλλε συνθήματα, όπως «όχι στο Μάαστριχτ», «ανυπακοή και απειθαρχία» κλπ. Στις περσινές ευρωεκλογές η Α. Παπαρήγα αναφέρθηκε μερικές φορές στην «αποδέσμευση». Σήμερα η «αποδέσμευση» πάλι ξεχάστηκε και το νέο σύνθημα είναι «ανατροπή της Ε.Ε.». Δε μας εξηγήστε λίγο, σύντροφοι, τι σημαίνει αυτό το «ανατροπή», γιατί εμείς δεν το καταλαβαίνουμε!